

יום ד', י' באדר א' תש"ס (16 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מהיום, י' באדר א', בשנת תשי"ז (1957-5717), היה **מותר להאיר** עד חצות הלילה את חלונות הראווה בחנויות למוצרי חשמל. ההסכם המיוחד נקבע על רקע ההגבלות בשימוש בחשמל שהונהגו עוד לפני "מבצע קדש" (מלחמת סיני, כ-3.5 חודש לפני-כן), בעקבות המחסור בדלק.

וכעבור 10 שנים, נתמנו שני אלופים חדשים בצה"ל היום, בשנת תשכ"ז (1967-5727): רחבעם זאבי ('גאנדי'), 40, ואריאל (אריק) שרון, 38. **שרון** התפרסם כמקים יחידה 101, כמפקד הצנחנים בפעולות הגמול הגדולות בשנות ה-50 וכמפקד חטיבת הצנחנים במבצע סיני. **זאבי**, שהיה מאנשי הגדוד הראשון של הפלמ"ח, שימש ראש מטה פיקוד הדרום במבצע סיני.

במספר ערים ברחבי אירופה נתגלו היום לפני 22 שנה, בשנת תשל"ח (1978-5738), תפוזים מורעלים שהגיעו מישראל. לא ברור אם הרעל **שהוחדר לתפוזים** ע"י ארגון מחבלים הוחדר בישראל או באירופה. אך נזק רב נגרם לייצוא פרי ההדר מישראל.

השנה העברית (המשך):

כאמור, לאחר קידוש הלבנה על-ידי בית-הדין בירושלים, נשלחו שליחים לכל תפוצות ישראל, ואלה הודיעו בכל מקום ומקום מהו המועד בו חל ראש החודש. על-פי קביעה זו, ספרו את הימים לקראת כל חג וחג בלוח השנה.

כשלא הספיקו שליחי בית-הדין בירושלים להגיע אל היהודים שבגלויות השונות ולהודיעם את מועד ראש החודש, נוהגים היו הללו, מתוך ספק, לחוג כל חג שנזכר בתורה, במשך יומיים – ולא יום אחד. שהרי ייתכן שהחודש הקודם היה חסר (29 יום), ואפשר שהיה מלא (30 יום). וכדי לצאת ידי ספק ולא לחלל את החג, נהגו לחוג יום נוסף בכל חג – הוא **"יום-טוב שני של גלויות"**. תקנה זו שרירה וקיימת בארצות הפזורה גם בימינו. רק לגבי **יום הכיפורים** נותר הדין של יום אחד בלבד, שכן קשה לו לאדם לעמוד בצום של כ-50 שעות רצופות.

ולעומתו, ראש-השנה נמשך יומיים גם בארץ-ישראל, למרות שהתורה דיברה על "יום תרועה" אחד בלבד – ב-א' בתשרי – שהוא החודש השביעי למניין חודשי השנה על-פי התורה (לפיה מתחילה מניין החודשים מחודש **ניסן** – מועד יציאת בני-ישראל ממצרים). כידוע, חל ראש-השנה בראש-חודש עצמו. בארץ-ישראל, ואפילו בירושלים, לא ידעו אם יתגלה המולד של חודש תשרי אל-נכון לאחר 29 ימים, או בתום 30 ימי חודש אלול. ממילא, עם ערוב היום, לאחר כ"ט באלול, חדל העם ממלאכה ונהג בקדושה, כאילו היה זה יום-טוב רגיל. והנה, אירע שעדי-ראיית מולד הלבנה לא הופיעו להעיד כי ראו את מולד הלבנה בלילה זה. התברר, אם כן, שחודש אלול של אותה שנה הוא חודש מלא, בן 30 יום, ורק למחרתו חל יום א' בתשרי, שהוא הוא ראש-השנה. כדי למנוע טעויות, התקינו חכמים – גם בירושלים, מקום מושב בית-הדין – שבראש-השנה ינהגו יומיים של יום-טוב. מנהג זה נקוט בידינו עד היום.

{ההמשך יבוא} [יהדות הלכה למעשה]

יום נעים עם גשמי ברכה!